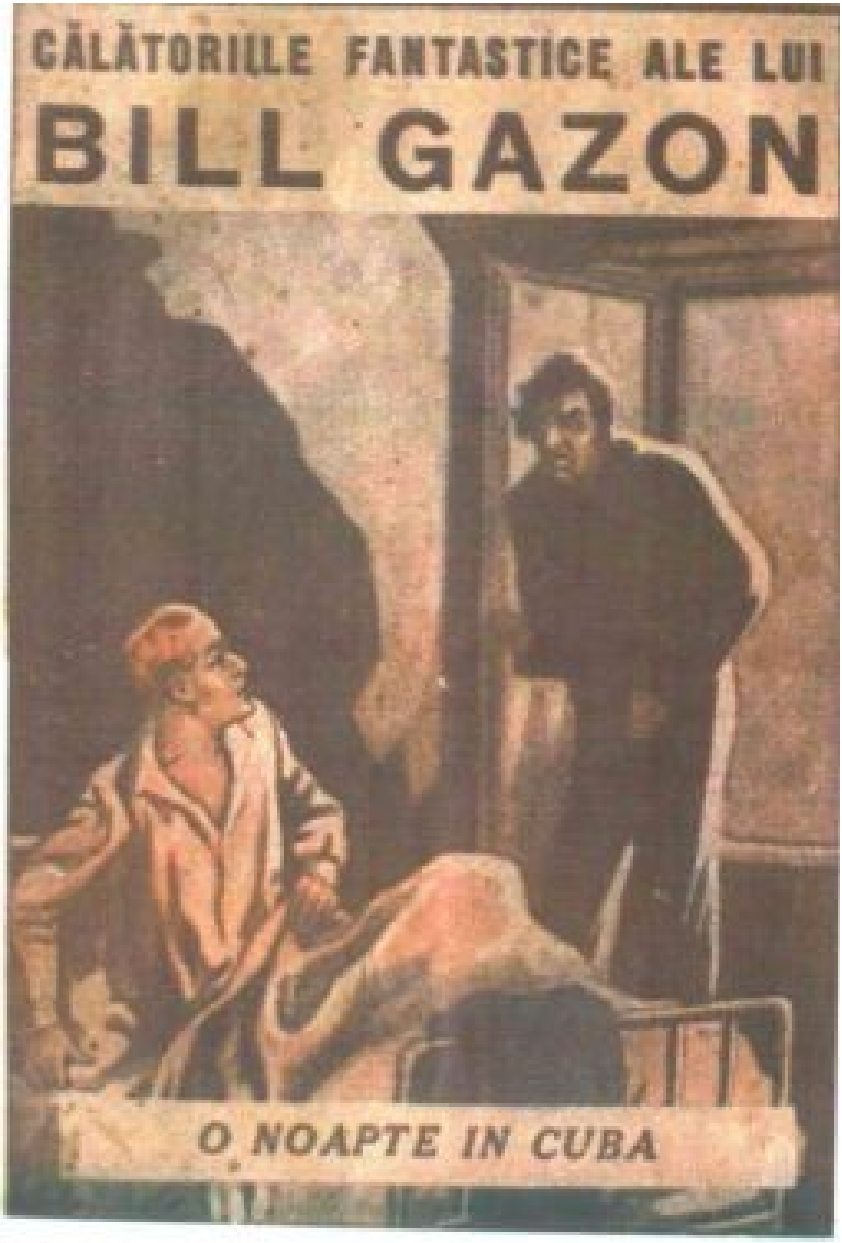

No. 23

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

O NOAPTE ÎN CUBA

Nr. 23

— În căutarea surorii sale pierdute —

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

O noapte în Cuba

Capitolul 1

Vizită nocturnă

Fu o călătorie scurtă, ce totuşi păru nesfârşit de lângă. Sub covertă, era o atmosferă năbuşitoare, iar pe covertă te prăjea soarele.

Hodoroaga denumită ‘vapor de marfă” înainta încet, aproape, şovăitor, printer nenumăratele stânci de mărgean şi bancurile de nisip, spre a acosta în portul Santiago-de-Cuba.

Bill Gazon se rezemă de balustradă, uitându-se la coasta ce se apropia.

Din economie se’mbarcase cu prietenul său negru pe un vapor eftin, dar apoi se căise, căci călătoria aceasta fusese un adevărat chin.

Vaporul aruncă ancora şi cei câţiva pasageri alergară pe ţărm. Cei doi amici cutreierară oraşul.

Se făcu însă în curând noapte şi trebuiau, înainte de orice, să-şi găsească un adăpost.

Bill Gazon îşi numără banii. Vai, erau destul de puţini ! Va fi în curând nevoit să caute iar de lucru, ca să

câştige ceva parale, căci, cu buzunarele goale, n’avea putinţa să se ţie de duşmanii săi.

După o mică chibzuire, se aciuiară într’un han de la periferie.

Hangiul, un tip bătrân, morocănos, le dete, după o lungă precu-peţeală, două odăi.Bill Gazon era straşnic de obosit şi râvnea după un pat, căci ultimele zile aproape că nu dormise.

Se mai înţelese cu Sam asupra unui anumit semnal, în eventua-litatea unei primejdii neprevăzute, şi se duse în odaia sa.

În sfârşit, după atâta vreme, avea iar un pat ca lumea ! se apropiă de fereastră şi o deschise.

Odaia se afla în primul etaj şi zidurile erau netede, aşa că putea lăsa fereastra deschisă, fără teamă că s’ar pomeni cu o vizită străină.

Auzi, în acelaşi timp, şi pe Sam deschizând fereastra.

Cât era însă de obosit, îi era cu neputinţă să adoarmă, grija de Thea ţinându-l treaz. La aceasta se adăuga năbuşeala ce-şi pătrundea în pori şi’n oase.

Se uită în tavan tot alcătuindu-şi, din jupuiturile tencuelii, fel de fel de imagini.

Trecu astfel ceas de ceas. Deodată-i sepăru că aude în casă un stri-găt năbuşit.

Ridică puţin capul, dar aproape în acelaşi moment se făcu tăcere. L-or fi înşelat nervii săi aprinşi.

Ce să se petreacă la ora aceasta, când tot omul e bucuros să doar-mă ca să meargă a doua zi înviorat la lucru ?

Deodată auzi nişte sgârieturi la fereastră dar cari încetară imediat.

Aţipi. Totuşi, după un răstimp, un scârţâit pe podea îl trezi. Se speriă şi un fior de gheaţă îi trecu prin şira spinării.

Făptura dela fereastră era, oare, o plăzmuire a fanteziei sale înfier-bântată sau realitate ? Închise ochii, dar îi redeschise repede. Făptura dela fereastră era tot acolo.

Era ca îngheţat, cu toată căldura zăpuşitoaredin odaie. Dinţii-i clănţăneau.

La fereastră era o fiinţă: om sau ce ? N'o putea desluşi exact în lumina sombră a lunii.

Vedea doar o umbră care ocupa o parte a odăii şi se tot mărea. Pe când era copil, crezuse în farmece şi stafii. Dar acum... !

Umbra era a unui om; în consecinţă, făptura dela fereastră trebuia să fie om.

Voi să se scoale, dar rămase întins, ca paralizat.Nu-şi putea mişca oasele, ca şi cum l-ar fi apăsat pe piept bolovani de sute de kilograme.

Vizitatorul nocturn venea încet spre el, învăluit încă în umbra sa, care-l făcea să crească, dându-i o înfăţişare sinistră.

Se apropiă de pat şi-şi încleştă mâinile de gâtul lui Bill Gazon.

Acesta scoase un strigăt năbuşit. Văzuse figura năvălitorului: un chip pe care crima şi dementa brăzdaseră cute adânci.

Un moment, surprins, omul se dete puţin înapoi.

Profitând de acest prilej, Bill Gazon sări din pat în partea cealaltă.

Năvălitorul îşi schimonosi obrazul, de părea o caricatură. Ocoli patul, întinzând mâinile , cari nu se potriveau de loc la obrazul său.

Erau svelte, distinse şi cu toată murdăria de pe ele grăiau de o origine mai aleasă.

Bill Gazon făcu un pas înapoi. Sinistru adversar însă se apropiă iarăşi.

Tânărul căută atunci vreun obiect de care să se poată servi ca armă. Nimeri însă în gol.

Ajunse la perete, de unde nu mai putea înainta.

În acest moment însă de mare primejdie, îşi recăpătă stăpânirea de sine. Vieaţa-i era în joc.

Îşi repezi braţul în capul lugubrului său în joc.

Nimeri, dar acesta îl muşcă şi, deşi căzu, târâ şi pe Bill Gazon după dânsul. Tânărul însă se rostogoli într'o parte, conştient că a pierdut dacă adversarul îl înşfacă din nou.

Amândoi fură iarăşi repede pe picioare şi năvălitorul porni din nou la atac. Bill Gazon apucă un scaun, voind să-l lovească, dar acela i-l smulse din mâini.

Se auzi un pârâit şi, o clipă în urmă, scaunul fu prefăcut în ţăndări.

Ce putere la omul acesta !

Pentru prima oară Bill Gazon se îndoi de biruinţa sa. Sinistrul indi-vid îl făcea să se învârtească prin odaie, tot întinzând braţele spre dânsul.

Dete iarăşi peste un scaun şi-l azvârli în agresor. E drept că acesta gemu şi se clătină, dar scaunul suferi aceeaşi soartă ca şi celălalt.

Bill Gazon se apucă de frunte. Ce voia cu dânsul nocturnul vizi-tator ?

Să fie cumva vreun nebun ?

Şi de ce nu-i venea nimeni din casă într'ajutor ?

Nu era însă timp să se lase acum prada gândurilor. Trebuia de găsit o soluţie. Dacă s'ar fi dus la uşă sau la fereastră, cădea direct în braţele agresorului, ceea ce ar fi fost pieirea sa.

În sfârşit, îi veni un gând mântuitor.

Svârli mescioara la picioarele agresorului şi, până ce acesta să îndepărteze noua piedică, îşi trase pantalonii de pe pat şi, în grabă fe-brilă, scoase din buzunar browning-ul.

Lozinca sa era : "în luptă, să nu ucizi niciodată fără folos".

Slobozi deci mai întâi un foc în vânt. Agresorul se opri surprins, spre a se arunca însă din nou asupra lui.

Bill slobozi deci mai întâi un foc în vânt. Agresorul se opri surprins, spre a se arunca însă din nou asupra lui. (Vezi pag. 10).

Bill era deci silit să purceadă la o acţiune mai hotărâtă. Al doilea glonte atinse umărul nebunului. Acesta se pipăi la locul rănit. Se retrase încetişor spre fereastră, trase o înjurătură şi, avântându-se pe pervaz, dispăru pe dată.

Bill Gazon se sprijini de tăblia patului. Toate se desfăşuraseră cu o iuţeală aşa de uluitoare că încă nu-şi revenea.

Alergă la fereastră şi se uită afară. Nocturnul vizitator nu se vedea de loc.

Cerule, dormea oare Sam aşa de adânc că n’auzise nimic din sgo-motul luptei ?

Bill Gazon bătu în peretele ce-l despărţea de Sam. Niciun răspuns.

Bătu mai tare. De geaba. Sam nu da semne de vieaţă. De ce nu ve-nea ?

Să-i se fi întâmplat vreo nenorocire.?

Se bătu pe frunte. Cine scosese strigătul pe care-l auzise adineaori? Sam ?

Chinuit de nesiguranţă, se îmbrăcă la iuţeală, ieşi pe coridor şi cio-căni în uşa odăii vecine, din ce în ce mai tare.

- Sam !

Niciun răspuns. Cu neputinţă ca Sam să doarmă aşa de greu. Nu, el nu dormea niciodată aşa de uitat !

Trebue să se fi întâmplat vreo nenorocire.

— 11 —

Capitolul 2
Unde-i Sam ?

Bill Gazon se rezemă un moment de uşa prietenului săi negru ca şi cum i-ar fi fost frică să intre, spre a nu da peste un spectacol teribil. Genunchii îi tremurau.

Dacă păţise Sam ceva, apoi el era vinovatul, deoarece pentru întâia oară îl lăsase în voia soartei.

Broboane de sudoare rece îi muiau fruntea. În sfârşit, se reculese, apăsă clanţa şi păşi, mai mult clătinându-se, în odaia prietenului său.

- Sam !

Iarăşi niciun răspuns. Bill Gazon se îndreptă şovăitor spre pat.

Se împletici însă, se sprijini de un scaun şi-şi pironi ochii pe pat.

Era gol.

Pernele şi plapoma se aflau pe jos. Toate erau răvăşit: semn că se desfăşurase o luptă îndârjită.

Bill Gazon şezu pe pat, ne mai fiind în stare să se ţină pe picioare. Capul îi vâjâia.

Trecură câteva minute foarte preţioase. Îşi reveni apronse cu o mână în tremur, lumina şi-şi roti ochii prin odaie. Pălăria lui Sam se afla pe masă. Aşadar, obosit cum era se culcase îmbrăcat şi adormise imediat.

Vizitatorul nocturn îl surprinsese în somn şi după aceea…da, după aceea va fi urmat catastrofa.

Unde era Sam?

Cercetă toate colţurile, privi sub pat, se duse la fereastra deschisă şi se uită afară. Nicio urmă a Negrului.

Ce o fi făcut cu el sinistrul individ ? Poate că trăia încă ?

Agresorul îl va fi legat şi transportat aiurea. Unde însă ?

Primul lucru ce se impunea era să alerge într’ajutorul prietenului.

Coborî în salturi mari scara. Hangiul şedea pe un scaun în bodegă şi dormea.

Poate ar fi în stare să-i dea vreo informaţie folositoare.

Îl bătu pe umăr.

- Ei, scoală !

Omul nu se mişcă. Bill Gazon îl sgâlţâi. Nimic ! Să fi dormit atât de adânc ?

Îi ridică puţin faţa şi sări înapoi, înfricoşat. Era mort.

Ochii-i sticloşi exprimau chiat şi morţi o groază nespusă. Pe gât erau întipărite nişte semne de strangulare ce nu puteau proveni decât de la mâinile sinistrului vizitator nocturn.

Fusese sugrumat, O crimă !

Şi Bill Gazon simţi că localul se învârteşte cu dânsul.

O crimă ! Şi el stătuse liniştit pe când alţi oameni se sbăteau în panică.

Se izbi de tejghea, răsturnă o sticlă. Simţi ceva rece curgându-i pe mână şi apucă altă sticlă. Sifon !

Goli sticla dintr'o sorbitură ca să-şi alunge nodurile din gât.

Se socotea vinovat de lipsa sa de vigilenţă şi-şi făcea imputări amare.

Ce era de făcut ?

De rămas aci, nu putea rămâne.

Trebuia să găsească ascunzătoarea năvălitorului şi, în primul rând, să scape pe Sam, iar de nu s'o putea, apoi cel puţin să-l răzbune.

Alergă afară, ocolind casa, îndreptându-se spre partea unde stătea fereastra sa şi a lui Sam şi căută pe jos o urmă în lumina pală a lunii.

Sub fereastra lui Sam se vedea pe solul nisipos conturul unui corp omenesc.

Aici îşi trântise criminalul victima, pe care apoi o târâse până la stufişul cela de colo.

Şi, în timp ce năvălitorul pătrunsese pentru a doua oară în han, Sam făcuse încercări disperate de a se dezlega.

Se vedea desluşit aceasta.

Bill Gazon cătă sus. Zidul era neted. Cum de se putuse urca omul ? Numai o singură dată văzuse aşa

ceva la circ: un acrobat care se suise ca o muscă pe un perete drept.

Să fi având de-aface cu un artist ? S'ar limpezi în tot acest caz totul, afară de chestiunea:ce căuta în han şi ce voia dela cei doi prieteni ?

Sam va fi auzit lupta şi detunăturile din odaia lui Bill Gazon şi totuşi nu putuse să-l cheme, fiindcă va fi avut cu siguranţă un căluş în gură.

După aceea, văzând pe agresor înapoindu-se singur, nu va fi bănuit că prietenul său cel alb fusese asasinat ?

Ce va fi suferit bietul băiat ?

Bill Gazon se luă pe urma ce o putea distinge şi care arăta că Sam continuase să se apere.

În acelaşi timp constată ceva care-l înmărmuri: năvălitorul era şchiop de un picior. Se oprise într'un colţ spre a evita o întâlnire neplăcută. Apoi ieşise din oraş pe câmp.

Ultimele case şi colibe rămâneau în urmă.

Bill Gazon se întrebă: ce s'o fi făcut cu Sam ? Veni-va încă la timp să-l scape ?

Îi bătea inima să se rupă.

Mergea gâfâind după urmă cu privirea aţintită în pământ.

Ajunse pe o şosea, tivită de ambele părţi cu nişte palmieri regali, ale căror trunchiuri aveau o înfăţişare spectrală în lumina lunii.

Merse înainte: Dar până când ?

Deodată se opri speriat. Urma înceta sau cel puţin fusese ştearsă.

Se apucă de frunte; îl ardea.

Încotro să se îndrepte spre a-şi găsi prietenul ca să-l scape ?

În aceeaşi clipă fu înşfăcat pe la spate de nişte braţe vânjoase cari aproape să-i comprime toracele.

Nu ştia cum s'a întâmplat; văzu doar o mână care alunecă încet peste piept spre gât.

Îşi dete imediat seamă de pericol, fără însă a se putea apăra, căci perfidul agresor îl ţinea strâns ca în nişte cleşti. Va împărtăşi oare soarta hangiului ?

În ultimul moment îi veni un gând salvator.

Se smuci deodată şi se trânti jos, trăgându-l cu el pe agresor. Acesta căută un sprijin şi slăbi strânsoarea, astfel că Bill Gazon izbuti să se sustragă îmbrăţişării crunte.

Îi aplică un ghiont sdravăn şi, dându-se deaberbeleacul, sări, la oarecare distanţă în picioare.

Cu tot picoiru-i şchiop, agresorul se asvârli din nou asupră-i cu o îndemânare ce trăda fosta-i profesiune.

Bill Gazon feri înlături, dându-şi prea bine seamă că nu trebuia să se lase a doua oară înhăţat, dacă voia să păstreze pentru sine oarecari perspective de biruinţă.

Lovea mereu în braţele cari căutau să-l apuce şi punând la contribuţie întrega-i tehnică de box, încercă să-şi învingă adversarul. Nu reuşi totuşi.

La o luptă de distanţă, aceasta era în avantaj datorită mâinilor sale lungi, iar de o luptă corp la corp Bill Gazon se ferea.

Trecură câteva minute în încăierarea aceasta fioroasă. Bill Gazon se lasă hărţuit tot în speranţa că astfel îşi va obosi adversarul.

Deodată auzi un ţipăt pe care-l va fi scos de un om disperat. Ţipătul spintacă noaptea, amestecându-se cu foşnetul frunzelor de pal-mier.

Bill Gazon întoarse capul şi trase cu urechea, doar cîteva secunde, dar deajuns ca să fie doborât.

Într’un atac neprevăzut se pomeni cu o lovitură care-i răpi luci-ditatea. Scântei verzi îi jucară pe dinaintea ochilor.

Simţi pe agresorul său transportându-l undeva, fără să aibă, totuşi, puterea să se opună.

Fu trântit pe ceva tare, fără însă a se alege cu leziuni serioase. Rămase câtva timp întins.

Îl durea capul straşnic, sângele-i fierbea în vine şi stele verzi con-tinuau să-i joace pe dinaintea ochilor.

În sfârşit, se ridică puţin şi se uită în juru-i neştiind ce să creadă din toate astea. Se afla într'o cuşcă.

De jur împrejur gratii. Ce o fi însemnând aceasta ? Voia oare tipul să-l ţie aci închis ca pe o fiară sălbatecă ?

O fiinţă sta ghemuită într'un colţ. Să fie Sam? Se târî într'acolo. Era lîngă o faţă cu părul negru, care plângea încet, cu faţa ascunsă în palme. (Vezi pag. 21).

Se uită în juru-i la lumina turbure a unei lămpi cu uleiu ce atârna dincolo de cuşcă. O fiinţă sta ghemuită într'un colţ. Să fie Sam ?

Se târâ într'acolo. Era o fată cu părul negru, care plângea încet cu faţa ascunsă în palme.

Ce situaţie caraghioasă !

Dar unde era Sam ? N'o fi şi el într'o cuşcă ? De, Sam putea imita voci de animale mult mai bine ca dânsul.

Bill Gazon îşi înfrână durerile, redobândind curajul şi îngrederea de sine.

- Dă-mi voie domnişoară: mă recomand Bill Gazon. N'ai putea să-mi spui unde şi în mâinile cui ne aflăm ? Cum ai venit aci ?

- Coliba asta aparţine lui Baptist, artistul ăla nebun.

- Vasăzică, artist ! Eu credeam că e maimuţă.

- Vai, Doamne, să n'o spui asta ! Nu cumva s'o audă ! era client obişnuit al localului tatălui meu şi mi-a cerut mâna. Tata însă a râs de el şi, atunci, a jurat să se răzbune şi m'a pândit când mă duceam la bunică-mea să iau nişte lucruri de acolo. Ajută-mi să scap ! Tata trebue să fie foarte îngrijat.

Bill Gazon tresări. Acesta era, vasăzică, fiica hangiului ucis. Teribilă răzbunare ! Dar ce voia omul acesta cu el şi Sam ?

Auziră nişte paşi venind tiptil. Bill Gazon se depărtă puţin de fată şi, la lumina opaiţului, văzu pe înverşunatul său potrivnic.

Era un om care trebue să fi văzut zile mai bune până vreun accident profesional îl va fi betegit răpindu-i de sigur şi mintea.

Sări în picioare şi se apropiă de gratii.

- Ce vrei cu mine şi unde e prietenul meu ?

- Ai să amuţeşti pe vecie. Nu ştiu nimic de prietenul tău.

- Dă-mi drumul imediat, căci altfel o vei ispăşi amar.

Celălalt îi răspunse cu un hohot de râs.

Bill Gazon sgâlţâi mânios de gratii, dar şchiopul se legăna când pe un picior când pe altul bătându-şi joc de sforţările lui inutile.

Capitolul 3
O surpriză

În acest moment, răsună în colibă un sgomot. Nebunul se întoarse şi scoase un horcăit furios.

Bill Gazon îşi astupă gura ca să nu izbucnească într'un chiot de bucurie. O făptură sărise pe treptele de piatră dărăpănate şi se azvârlise asupra artistului. Şi acea făptură nu era nimeni altul decât Sam.

Şi, pe când Bill Gazon trebuia să stea cu mâinile în sân, cei doi se băteau cu înverşunare.

Sam comise însă o greşală, apropiindu-se prea mult de adversar şi lăsându-l să-l înşface. Era pierdut de acum.

Bill Gazon sgâlţâi, furios, de gratii. Prietenul său era în pericol şi el nu putea să-l ajute.

Mintea-i lucra febril în căutarea unei soluţii. Iată însă că-şi aminti de armă şi o scoase la iveală.

Cei doi însă stăteau astfel că nu putea trage asupra nebunului fără să nu rănească pe Sam.

- Sam ! – strigă el.

Cei doi adversari ridicară capul. Sam recunoscuse vocea prie-tenului său şi se apără cu o nouă însufleţire.

Luptătorii se întoarseră şi Bill Gazon văzu pe artist din flanc. Nu mai încăpea nicio zăbavă.

Ecoul bubuiturii răsună surd în îngustul spaţiu.

Artistul dete drumul lui Sam şi se prăbuşi jos. Sam ridică ochii mi-rat de neaşteptatul ajutor.

Apoi cu un chiot de veselie, se repezi la Bill şi amândoi îşi dădură mâna printer gratii. Se regăsiseră după noaptea de groază.

Găsiră în curând o ieşire din cuşcă. Bill Gazon duse fata către un scaun din colibă.

Sub emoţiunea celor petrecute ea tremura din tot corpul.

Bill Gazon ezita să-i comunice moartea tatălui ei. Era o ştire prea îngrozitoare şi se temea că o va sdrobi cu desăvârşire pe biata copilă.

- Povesteşte-mi acum Sam, unde ai stat vârât tot timpul. Ce de griji n'am tras din cauza ta ! M'am luat pe urma individului ăstuia, convins că eşti în mâinile lui. Din păcate am căzut eu însumi în cursă. Tu unde ai fost ?

- O, Sam a mai fost odată aci ! Uite cum s'a întâmplat. Sam era foarte, foarte obosit şi s'a culcat imediat. În somn însă, am simţit că-mi umblă ceva pe gât. La început am crezut că sunt tovarăşii obişnuiţi de pat şi voiam să-i gonesc, când pipăii o mână. O, a fost îngrozitor ! Un monstru uriaş legă pe Sam, cu toată apărarea lui voinicească, îl asvârli pe fereastră, de-i trozniră lui bietu Sam toate oasele, şi-l târâ într'un stufiş. Dihania s'a căţărat încă odată în casă şi Sam auzi lupta şi împuşcăturile din odaia ta. Cînd după aia însă, ticălosul s'a întors singur, Sam era foarte disperat. Ţâcnitul a târât pe Sam până aici. Pe drum însă Sam s'a putut deslega şi a alergat înapoi. O, cum a mai alergat Sam ! Nu găsi însă la han decât pe bietul hangiu mort, dar nicidecum pe bunul său prieten. Şi atunci, ce şi-a zis Sam ? Ţâcnitul ăla o fi cărat de aci şi pe prietenul meu. Sam a venit dar aci, cu gândul să întrebe pe maimuţoiu unde e bunul meu prieten. Dar cum aş dori eu să ştiu ce voia lighioana asta cu noi, căci doar nu-l cunoaştem.

- Uite care e părerea mea. Am participat amândoi, fără voia noastră, la o tragedie amoroasă. Artistul a voit să-şi răzbune pe hangiu şi fiindcă, întâmplător, noi eram la han, trebuia să fim reduşi la tăcere pentru vecie, ca să nu fie nimeni care să-l denunţe. Ţinea să aibă de nevastă pe fiica hangiului, cum mi-o spuse chiar dânsa.

- Vasăzică, pletoasa asta....

- Taci Sam ! Aşa stau lucrurile şi basta. Tot răul vine dela muiere. Şi acum să dăm fuga la poliţie, să-i aducem la cunoştinţă cele întâmplate; altfel mei cade pe noi bănuiala. Afurisită belea ! Haide fuga !

Şi luând în mijlocul lor fata, care era slăbită de atâta agitaţie, cei doi prieteni grăbiră spre oraş.

Pentru prima oară în viaţa sa Bill Gazon se temea de o corvoadă: corvoada de a comunica fetei moartea tatălui ei.

Îşi tot frământa creierii cum s'o facă, fără însă a găsi cuvântul nimerit.

De cîteva ori deschise gura ca să i-o spuie dar ori de câte ori se uita la ea cu coada ochiului îi pierea curajul.

Cum ajunseră la han, care nu le fu surpriza găsindu-l mişunând de poliţişti şi reprezentanţi ai justiţiei !

Aşadar se şi descoperise crima. Bill Gazon fluieră printer dinţi.

Dacă oamenii ăştia n'or vrea să-i creadă apoi... Nici nu-i venea să se gândească. Se îndreptă imediat către şeful anchetei căruia-i relată tot ce se petrecuse peste noapte.

Magistratul zâmbi, fără să-l întrerupă cu vreo obiecţiune sau o întrebare.

Zâmbetul acesta enervă pe Bill Gazon . Nu cumva-l socoteau mincinos ?

Nu-şi termină bine depoziţia şi judecătorul îi întinse mâna.

- Senior, nu ne povesteşti ceva nou. Eram la curent cu jurământul de răzbunare al artistului nebun Baptist şi

dacă am descoperit aşa de repede crima se datoreşte faptului că nişte Japonezi au voit să fie găzduiţi aci peste noapte şi găsind pe hangiu mort ne-au informat imediat.

Bill Gazon îşi ciuli urechile. Ghici pe dată despre ce japonezi este vorba. Avu însă destulă prezenţă de spirit să-şi ascundă surprinderea.

- A, da, - zise el – sunt aceia pe cari îi aşteptam eu. Tocmai că ne dăduserăm întâlnire aci. N'aţi putea să-mi spuneţi dumneavoastră unde-i pot găsi ?

- Ba da ! Pe cât am aflat, voiau să plece imediat cuautomobilele lor la Havana şi, dacă nu mă înşel, erau printre dânşii şi două coniţe.

Bill Gazon îşi ascunse cu mare greutate bucuria.

Aflase acum unde trebue să se îndrepte spre a găsi pe sora sa şi răpitorul ei.

Era gata să plece când magistratul îl reţinu:

- Precum ne-aşi spus, aţi împuşcat, în legitimă apărare, pe nebunul de Baptist. Fiţi atât de bun şi însoţiţi-ne la coliba lui, ca să putem încheia un proces-verbal la faţa locului, după care veţi fi liber să vă continuaţi călătoria.

Bill Gazon n'avu încotro şi trebui să întovărăşească comisia de anchetă. Porniră cu toţii într'o trăsură a poliţiei. Văzură încă de departe coliba în flăcări.

Poliţiştii pătrunseră înăuntru. De bună seamă că Bill Gazon nu nimerise mortal pe nebun, care va fi dat singur foc colibei, spre a se sustrage justiţiei pământeşti.

Bill Gazon iscăli procesul-verbal, care se întocmise la iuţeală şi se înapoiă de grabă în oraş, spre a se pregăti de călătorie.

- Vezi tu, Sam, asta fuse prima noastră noapte în Cuba, fioroasă, dar nu de tot zadarnică, căci acum ştim cel puţin, unde trebue să ne îndreptăm, spre a găsi pe sora mea. Când mă gândesc cât trebue să sufere şi dânsa, mă cutremur.

Şi, pe când poliţia rămase încă la faţa locului, cei doi prieteni se înapoiară de grabă în oraş.

Bill Gazon era plin de speranţe. Temerile ce-l munciseră nu se îndepliniseră.

În acelaşi timp, aflase ţelul călătoriei duşmanilor săi. Exista, deci posibilitatea ca, de astădată, să-şi atingă, în sfârşit scopul.

Trebuia numai să se grăbească spre a ajunge la Havana.

Deodată închise ochii ca orbit. Pe şosea venea un automobil al cărui far îl lumina drept în obraz.

Cei doi prieteni se deteră la o parte, spre a-l lăsa să treacă. El se opri însă aproape de ei.

Care nu fu surpriza lui Bill Gazon, observând în maşină doi Japonezi !

Aceştia zăriră, de asemenea, pe cei doi prieteni şi de spaimă, nu ştiură ce să facă în primul moment.

Ar fi voit s’o rupă la fugă cu maşina , dar motorul se defectase şi trebuiau mai întâi să-l repare.

Bill Gazon îşi dete imediat seamă de situaţia duşmanilor săi şi concepu un plan, ţinând să exploateze în folosul său prilejul ce i se oferea.

Dacă ar sili pe Japonezi să-l ducă cu maşina în oraş pe el şi pe prietenul său negru, ar avea putinţa să dibuiască ascunzătoarea duşmanilor.

Poate că ceilalţi Japonezi nici nu plecaseră cu cele două fete la Havana ? În cazul acesta, putea spera să scape încă la noapte pe sora sa Thea. Acum îl cunoşteau aici la poliţie şi de sigur că n’aveau să-i refuze concursul, dacă i le-ar fi cerut.

Îşi scoase browning-ul şi-l îndreptă asupra Japonezilor, cari stăteau încă nehotărâţi.

Apoi, chemă pe Sam lîngă dânsul şi amândoi se urcară în automobil, ocupând locurile din spate, iar Japonezilor, cari erau uluiţi de atitudinea lor hotărâtă, le strigă:

- Grăbiţi-vă de reparaţi motorul şi duceţi-ne în oraş ! executaţi imediat ordinele mele că de nu fac uz de armă !

Ca să întărească impresia produsă de cuvintele prietenului său alb, Sam scoase şi el revolverul ridicându-i alene piedica.

Japonezii văzură căc ei doi erau gata să transforme amenţarea în fapt, curăţară carburatorul, se urcară în faţă şi întorcând maşina se înapoiară în oraş.

- Le e frică de noi, mă ! – zise Sam triumfător.

Bill Gazon nu răspunse îngândurat, frământându-şi mintea cu cău-tarea unui proiect care să aibă de efect ce cel dintâi succes să fie imediat urmat de un al doilea.

Oraşul se ivi înaintea lor.

Japonezii priviră întrebători pe tânăr. Acu trebuia să rişte marea lovitură.

- Duceţi-ne la locuinţa voastră ! Luaţi-o înainte ! – porunci Bill Gazon.

Ei se uitară unul la altul. În ochi le sclipi un foc sinistru şi picioarele îi se atinseră.

Automobilul opri în curând în faţa unei căsuţe, care însă judecând după aspect, aparţinea unui om cu stare.

Era clădită toată în stil vechiu spaniol, cu ferestre prevăzute cu gratii şi cu balcoane ornamentale.

- Am ajuns – zise unul dintre Japonezi.

-Perfect ! Coborâţi şi duceţi-ne înăuntru. Dar păziţi-vă să daţi alarma sau să ne atrageţi în vreo cursă. La cea mai mică bănuială trag ! Altfel nu vi se face niciun rău, căci nu vreau decât să am cele două fete. Luaţi-o înainte !

Japonezii îndepliniră în tăcere porunca. Coborâră din maşină, se apropiară de uşa dela intrare şi o descuiară. La spatele lor stăteau cei doi prieteni cu armele pregătite.

Cum păşiră în casă, un sentiment de nesiguranţă cuprinse pe Bill Gazon.

Să fi fost vreo presimţire ? Nu ţinu însă seamă de ea.

Speranţa de a-şi scăpa îndată pe sora sa îl îmboldea să pornească pe drumul odază apucat.

- Faceţi lumină şi duceţi-ne la stăpânul vostru ! – porunci el.

Cei doi Asiatici întoarseră butonul de electrică şi urmaţi de cei doi prieteni urcară o scară.

Ajunşi sus, deschiseră uşa unei camere, aprinserp şi acolo lumina şi conduseră înăuntru pe Bill Gazon cu prietenul său negru.

Şi acum se întâmplă ceva cu atâta repeziciune de Bill rămase o clipă buimăcit.

Cum tocmai se îndreptase spre un Japonez ca să-i împărtăşească un nou ordin, lumina se stinse, uşa se trânti, o cheie se răsuci în broască şi auzi pe cei doi japonezi coborând în fugă treptele.

După aceea, pătrunse din hol ecou de glasuri agitate.

- *Damned*, Sam ! Ne-au tras pe sfoară 1 – exclamă Bill Gazon speriat.

Îşi recăpătă însă îndată cumpătul şi dibui după comutator.

Lampa se aprinse iarăşi. Fără să se uite prin cameră, se azvârli cu Negrul în uşă, care însă rezistă ataculuí. Se duse atunci la fereastră.

Vocile din casă se liniştiră şi doar din când în când răsuna câte un ordin scurt. Praful ce sta de un deget pe toate obiectele indica lui Bill Gazon că odaia nu fusese de mult locuită.

Uitându-se jos în stradă zări pe cei doi Japonezi încărcând automobilul cu diferite gemantane, cu ajutorul şi al altor câtorva oameni străini.

Dup aceea, făcură bezele celor de sus şi se depărtară râzând.

- Ce dobitoci am fost, mă Sam, că i-am lăsat să ne tragă clapa ! Pesemne că nici nu stăteau aci, ci-şi aveau în acasa asta doar bagajul. Adio vis frumos al unui succes rapid ! dar acum trebue să ieşim la iuţeală de aci.

Şi cei doi prieteni se azvârliră din noi, cu puteri unite, în uşă.

Trebuiră însă în curând să constate că în casele vechi spaniole uşile sunt foarte solid construite.

- Dacă nu se poate aşa, apoi o iau altminteri ! – zise Bill Gazon scoţând din arma sa un cartuş spre a-l pune să explodeze în broască.

În momentul acesta, se stinse lumina din odaie, fără ca cei doi prieteni să fi răsucit butonul. Aşadar cineva întrerupsese curentul.

- Ce porcărie ! – înjură Sam, lovind cu picioarele în uşă.

...Fără să se uite prin cameră, se azvârli cu Negrul în uşă, care însă rezistă atacului. (Vezi pag. 36).

Bill Gazon îl domoli, întinzându-i nişte chibrituri şi poruncindu-i să le aprindă şi să-i lumineze în timp cât el va face broasca să explodeze.

- Sânge rece, Sam ! Ticăloşii galbeni vor să ne reţie locului până vor fi câştigat o bună distanţă. Atenţie !

Cartuşul făcu explozie în broască şi, după câteva sforţări reînoite ale celor doi prieteni, uşa sări înlături.

Pe coridor era , de asemenea, întuneric. Billl Gazon aştepta un atac perfid; totuşi nu se întâmplă nimic.

- Fii cu băgare de seamă, Sam ! – zise Bill. Trebue să fim pregătiţi de anumite surprize.

Nimic însă neturburând tăcerea, ieşiră pe corridor. La pâlpâirea unui chibrit găsiră scara şi coborâră încetişor. Nimeni nu le aţinu calea.

Uşa dela intrare era încuiată. Bill însă o deschise cu aceleaşi mijloace ca şi sus.

- Şia cum să ne grăbim, Sam ! Chiar dacă Japonezii n’au reuşit să ne ţie aci prea mult, totuşi am pierdut timp destul.

Se înapoiară acasă, unde-şi strânseră puţinul cabalâc.

Ştiau încotro trebue să se îndrepte, dar altă problemă li se ivea: cum poţi merge repede şi fără bani de la un capăt al altul al Cubei ? Căci Bill Gazon îşi plătise cu ultimii săi bani culcuşul, deşi nu se odihnise de loc în cursul nopţii. Şi în zorii zilei, cei doi prieteni, cu buzunarele goale, stăteau şi se sfătuiau cum ar putea ajunge fără parale din Santiago în Havana.